

Matemàtiques a casa!

Històries per pensar

S'engega la lemonwagen

Quan van arribar els bessons, en Lemon havia regirat tot el garatge.

—Què fas, Lemon? —va preguntar en Quimet, curiós.

—Busco la fórmula del combustible especial de la Lemonwagen —va respondre—. Hi he estat fent algunes reparacions, però abans de continuar necessito saber com a mínim si s'engega.

—I no fa servir una gasolina normal? —va continuar preguntant en Quimet.

—No, no, ni pensar-hi! Els ingredients són llimones, taronges, porro i bitxo, però no en recordo la composició exacta. Què us sembla si aneu a buscar aquests

ingredients mentre jo continuo mirant de trobar on és la fórmula? —va proposar en Lemon—. Em faria un gran servei...

Al cap d'una estona, els nens van tornar amb una bossa plena de llimones, una altra plena de taronges, uns quants porros i uns quants bitxos.

—Ja has trobat la fórmula? —va preguntar en Quimet.

—Sí —va contestar en Lemon—. Primer ens calen cinc quilograms de llimones.

La Gal·la va agafar la bàscula que hi havia al garatge i amb l'ajuda d'en Quimet van anar posant llimones al platet, però es va omplir de seguida i no podien posar-n'hi més, perquè lliscaven i queien de la bàscula.

Còm poden evitar que caiguin les llimones?

En Quimet va collir les llimones de terra mentre la Gal·la buscava un recipient on ficar-les-hi per pesar-les, i va trobar una caixa metàl·lica. En Quimet hi va posar les llimones i la va omplir fins que la bàscula va marcar cinc quilograms.

—Aquí tens els cinc quilograms de llimones —va dir en Quimet.

Realment hi ha cinc quilograms de llimones a la bàscula?

—Un moment: quan he agafat la caixa pesava bastant, per tant segur que hi ha menys de cinc quilograms de llimones —va indicar la Gal·la. Per tant van buidar la caixa i la van pesar: la bàscula marcava dos quilograms.

Quants quilograms de llimones hi havia abans? Quant ha de marcar la bàscula per obtenir cinc quilograms de llimones?

—Tenies raó, Gal·la, a la caixa només hi havia tres quilograms de llimones. Perquè n'hi hagi cinc, la bàscula ha de marcar 7 kg.

Un cop pesades les llimones necessàries,

van continuar preparant la fórmula. Ara els calia un quilogram de taronges, segons va llegir en Lemon.

La Gal·la va anar posant taronges a la caixa fins que la bàscula va indicar tres quilograms.

—El següent és un porro de quinze centímetres de longitud —va dir en Lemon. I en Quimet va agafar un porro en forma de mitja lluna i en va mesurar quinze centímetres amb un regle. Abans de tallar-lo, la Gal·la el va tornar a interrompre.

Tallarà en Quimet quinze centímetres exactes de porro?

—Un moment, Quimet! Si el talles per aquí, n'hi haurà més de quinze centímetres —li va dir la Gal·la—. Has d'agafar un porro totalment recte.

—Aquest només fa deu centímetres —va dir en Quimet mesurant un altre porro.

Quants centímetres de porro falten?

—Per cinc centímetres no crec que passi res... —va fer en Quimet despreocupat.

—Han de ser quinze centímetres exactes, ho posa aquí —va respondre en Lemon assenyalant el paper amb el dit.

En Quimet va agafar un altre porro. Aquest cop es va assegurar que fos llarg i completament recte, i en va tallar quinze centímetres exactes.

—Ara falta un bitxo d'uns sis centímetres de llarg —va prosseguir l'alienígena.

—Aquest fa setze centímetres —va dir en Quimet.

Poden fer servir aquest bitxo?

—Aquest serveix, Quimet —va admetre la Gal·la—. Però millor fes servir aquest, Lemon, que fa set centímetres i és el que s'hi acostava més.

Ara només ho havien de triturar tot molt ben triturat i colar aquella potinga.

—Llestos! —va exclamar en Lemon quan ja estava colat.

Amb el dipòsit ple, en Lemon va seure als comandaments de la nau i els bessons van encreuar els dits esperant que s'engegués.

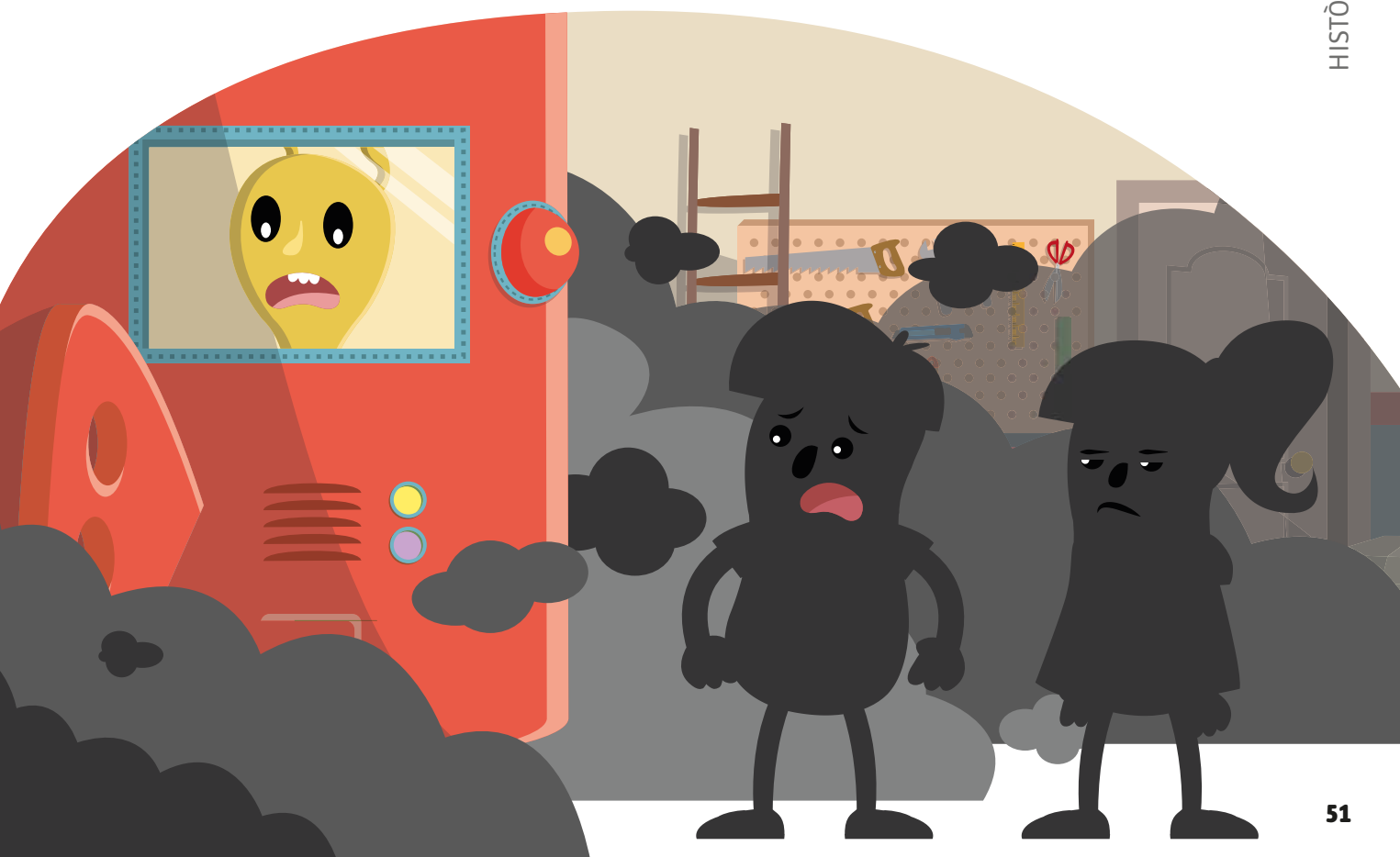
L'extraterrestre va activar el contacte i la nau va fer un seguit de sorolls estranys com si estossegués, i quan semblava que s'engegaria es va sentir una explosió i va començar a sortir fum negre del motor.

—Què ha passat aquí? —van preguntar els nens.

—Per la galàxia! Per què no me n'he adonat abans? —va remugar en Lemon—. Aquesta fórmula està escrita al meu planeta, per tant, hauria d'haver fet servir les mides de quilograms i de centímetres que fem servir allà, no les de la Terra!

Ara havien de tornar a començar a reparar la nau des del començament...

Fi
•••

...

Mascotes per a en Lemon

En Lemon estava una mica moix i tristoi des del dia que va intentar engegar la Lemonwagen i se li va cremar el motor.

—És que enyoro el meu planeta —va confessar l'extraterrestre a la Gal·la i en Quimet quan el van anar a veure.

—Ho entenem, Lemon —va respondre la Gal·la.

—Si hi poguéssim fer alguna cosa... —va intervenir en Quimet, disgustat.

—No us amoïneu. Bé prou que m'ajudeu. Segur que em passarà aviat —va dir en Lemon—. Quan era al meu planeta i em sentia trist, em quedava mirant els zeps i al cap d'una estona ja estava millor.

—Els zeps? —van preguntar els bessons alhora.

—Són uns animalons molt bonics que viuen al mar del Suc de Taronja. Jo en tenia tres, de zeps: l'Atreiu, l'Àrtax i el Fúkhur. Eren les meves mascotes.

—Doncs et comprarem uns zeps! —es va afanyar a dir en Quimet.

—A on els compraràs? —va replicar la Gal·la—. A la Terra no n'hi ha, de zeps.

—Òndia, és veritat! —va reflexionar el seu germà—. Però, pel que ha dit en Lemon, s'assembla força a tenir peixos, i de peixos sí que en podem aconseguir!

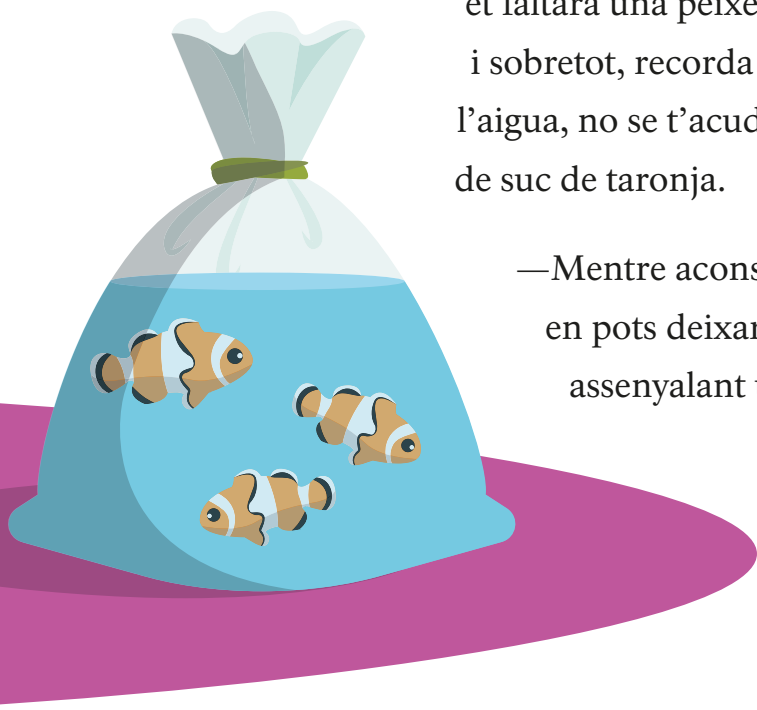
Els bessons se'n van anar a buscar la mare perquè els acompanyés a comprar tres peixos de colors per a en Lemon. Mentrestant, el petit extraterrestre es va quedar a la caseta preparant els aquaris.

La Gal·la i en Quimet van tornar amb una bossa plena d'aigua on hi nedaven tranquil·lament tres peixos tropicals. En Lemon tenia damunt la taula dues petites peixeres en forma de cub exactament iguals.

—Els porteu tots junts? —va preguntar en Lemon estranyat—. Els zeps no es poden ajuntar, i a més a més tots els que viuen en una mateixa casa han de tenir la mateixa quantitat de líquid; si no, els agafa un atac de gelosia i es moren.

En Lemon té prou peixeres per ficar-hi els peixos separadament?

—Bé doncs, si vols pots tractar els peixos com si fossin zeps, però llavors et faltarà una peixera —va dir la Gal·la—. Ah, i sobretot, recorda que els peixos viuen dins l'aigua, no se t'acudi pas omplir les peixeres de suc de taronja.

—Mentre aconsegueixes la tercera peixera en pots deixar un allà —va dir en Quimet assenyalant un gran bol de vidre.

—El més difícil serà ficar dins de cada recipient la mateixa quantitat d'aigua —va comentar la Gal·la.

En Lemon no entenia què passava: ell sabia ben bé com fer que dins dels tres recipients hi hagués la mateixa quantitat d'aigua.

Com penses que vol omplir en Lemon els tres recipients?

—És molt senzill —va dir en Lemon—: omplim una peixera sota l'aixeta i la buidem dins del bol, després n'omplim les dues peixeres, que són iguals, i llestos.

—El problema és que només podem utilitzar l'aigua de la bossa —va dir la Gal·la—. La de l'aixeta només serveix si deixem passar uns dies.

Creus que serà fàcil repartir l'aigua en parts iguals?

—Doncs fem el que ha dit en Lemon, però en comptes d'agafar l'aigua de l'aixeta, omplim les peixeres amb aigua de la bossa —va dir en Quimet.

—Si hi hagués aigua suficient ho podríem fer tal com dius, però dins de la bossa no n'hi ha prou per omplir tres peixeres com aquestes.

—Bé doncs, tirem una mica d'aigua a cada peixera i una mica dins del bol i així anar fent fins que tots tres tinguin la mateixa altura —va proposar en Lemon.

Et sembla que és una bona solució?

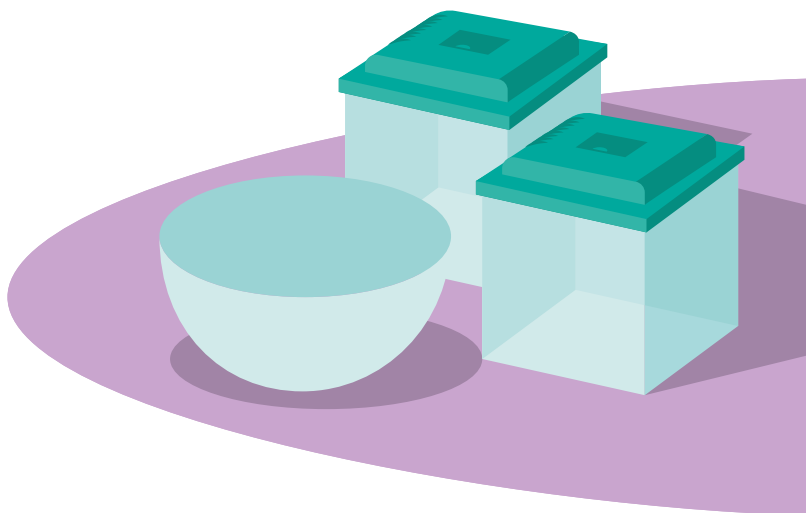
—No és una bona idea —va dir la Gal·la—: les dues peixeres sí que tindrien la mateixa aigua, però el bol té una altra forma i no hi haurà la mateixa quantitat.

Van buscar per tota la caseta per si hi havia un recipient amb la mateixa forma que les peixeres, però l'únic que hi van trobar va ser un got més petit.

Diries que el got serà útil?

—Aquest got no serveix —va dir en Quimet, empipat—. És massa petit.

En Lemon hi estava d'acord, però a la Gal·la se li van il·luminar els ulls i va dir:

—Aquest got ens anirà la mar de bé!

La Gal·la es va quedar mirant el seu germà i l'alienígena preguntant-se com podia ser que no s'haguessin adonat de la utilitat del got.

Com pensa fer servir el got la Gal·la?

La Gal·la va agafar el got, el va omplir d'aigua i el va buidar dins del bol. Després va fer el mateix tirant l'aigua dins de cadascuna de les dues peixeres. Ara sí que els tres recipients tenien la mateixa quantitat d'aigua. Dins de la bossa encara hi quedava aigua, per tant en van tirar un got més dins de cadascun dels recipients. En Lemon es mirava els peixos embadalit amb un somriure al rostre.

—Una cosa, nois: què mengen els peixos? —va preguntar de sobte.

Els bessons li van donar a en Lemon un potet amb menjar per a peixos. El petit extraterrestre el va obrir i els va començar a alimentar.

—No han de menjar-ne tots tres la mateixa quantitat? —va preguntar la Gal·la.

En Lemon es va quedar mirant la Gal·la amb cara d'estranyat per la pregunta que li havia fet.

—Cadascun pot menjar el que vulgui. No sé pas què et fa pensar que tots tres hagin de menjar-ne la mateixa quantitat!

Fi
•••

HISTÒRIES

110

PER PENSAR

El company de la Gal·la

El cinema del barri feia deu anys que era obert i, per celebrar-ho, havia convocat el concurs «Les teves pel·lícules favorites». Es tractava que els concursants representessin teatralment les seves pel·lícules favorites. El concursant que més impactés el jurat guanyaria un any de cinema gratis. La Gal·la, que era una gran aficionada al cinema, no perdria pas aquesta fantàstica oportunitat.

Prepararia disfresses, canviaria d'escenaris i escriuria alguns diàlegs. Però per a aquesta darrera activitat li caldria l'ajut d'algú més.

Al començament va pensar que en Lemon seria el company ideal. Potser fins i tot li donaven un premi al millor maquillatge... Finalment, però, va decidir que sortejaria aquesta possibilitat entre en Quimet, la Marta, en Cèsar i en Lemon.

Reunits tots cinc a la caseta d'en Lemon, la Gal·la els va explicar les intencions que tenia i ara discutien sobre com sortejar qui seria el seu company.

—Per què no tries qui tingui més dits als peus? —va proposar en Lemon.

Penses que és una ferma justa de triar l'acompanyant de la Gal·la?

—No ho trobo just! —va dir en Cèsar.

—És clar, Lemon, tu tens set dits als peus —va dir la Marta—. Si fem la tria d'aquesta manera, guanyaràs tu segur.

La Gal·la va desestimar aquesta idea perquè no donava les mateixes oportunitats a tothom. Per més que hi pensava, no se li acudia una manera justa de fer-ho.

—Podríem escriure un poema cadascú i tries el que t'agradi més —va dir la Marta.

—O comptar quantes preguntes pot fer cadascú en un minut i triar el que en faci més —va proposar en Cèsar.

—El millor serà que triïs aquell qui sigui capaç d'obtenir la millor puntuació en un videojoc —va apuntar en Quimet.

Per què creus que la Marta, en Cèsar i en Quimet van fer aquelles propostes?

—Cadascun de vosaltres ha proposat la manera de triar la que més bé li va —es va queixar la Gal·la—. En cap d'aquestes no teniu les mateixes possibilitats de ser els elegits.

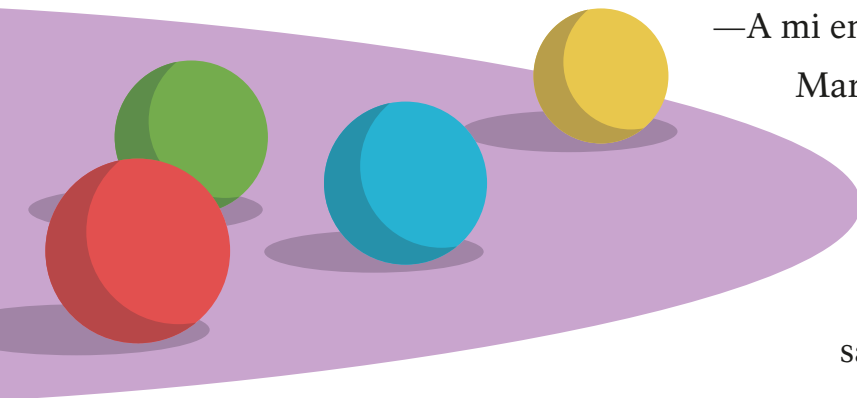
Tots ells es van mirar amb un somriure de vergonya a la cara. Mentrestant, la Gal·la continuava pensant en una manera justa de triar l'acompanyant.

—Ja ho tinc! —va dir la Gal·la mirant un paquet de boletes de jugar a bales—. Ficaré una boleta de cada color en aquesta

bossa de vellut negre. Cadascú n'agafarà una. Després jo triaré un color i el que tingui la bola d'aquell color serà el meu company en el concurs.

Et sembla que és una manera justa de triar el company de la Gal·la?

—A mi em sembla bé —va opinar la Marta—. Diria que així tots tindrem les mateixes possibilitats.

—És veritat —va dir en Quimet—, però m'agradaria saber com el triaràs, el color.

—Quan cadascú sàpiga quin és el seu color, tornareu a ficar les boletes a la bossa i jo en trauré una. Aquell que tingui el color de la bola que tregui, serà el meu company.

El primer d'agafar, en Quimet, en va treure una bola vermella. En Lemon en va agafar la verda; la Marta, la blava, i en Cèsar, la groga. Després, es van tornar a passar la bossa perquè cadascú hi deixés la boleta i, al final, la van donar a la Gal·la, que va remenar bé, va ficar la mà dins la bossa i en va treure una boleta groga.

—Ben fet! —va cridar en Cèsar, que de l'alegria va fer un bot i li va donar un cop a la Gal·la sense voler. Llavors la bossa li va caure de les mans i de dintre en van sortir rodolant deu boletes, set de les quals eren grogues.

Tots els colors tenien les mateixes possibilitats de sortir?

—Has fet trampa! —va protestar en Quimet—. Hi has ficat més boletes grogues per tenir més oportunitats de sortir escollit!

—No. Potser és que algunes boles han caigut dins la bossa abans que la tornéssim a la Gal·la —es va excusar en Cèsar, vermell com un perdigot.

—I quina casualitat que totes les que hi han caigut són grogues... —va fer la Marta.

Va ser cosa de la sort que totes les boletes que van caure dins la bossa fossin grogues?

—És gairebé impossible que només hi hagin anat a parar boletes grogues —va dir la Gal·la—. T’hem ben enxampat, Cèsar!

Finalment, en Cèsar va reconèixer que havia fet trampes. Es va disculpar amb els seus amics i va proposar que la Gal·la tornés a treure una boleta per triar l’acompanyant.

—D’acord —va dir la Gal·la—, però ara hi haurà tres boletes de cada color excepte de grogues, que només n’hi haurà una.

—Això no és just! —es va queixar en Cèsar.

—Tampoc no és just que hagi fet trampes —va dir en Quimet. Finalment, van ficar dins la bossa tres boletes de cada color i una de groga.

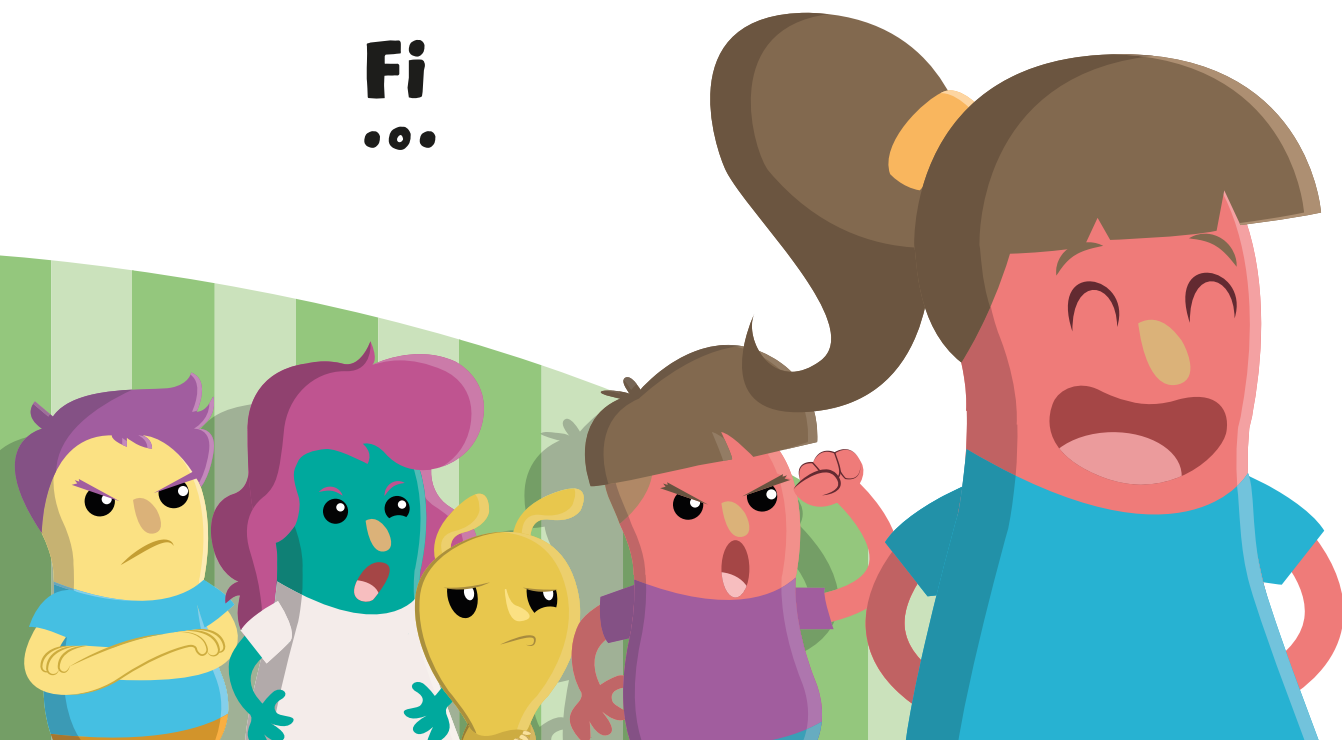
En Cèsar té cap possibilitat de ser qui acompanyi la Gal·la?

Un cop barrejades les boletes, la Gal·la en va agafar una i va resultar que era groga! Cap d’ells quatre no s’ho podia creure: en Cèsar seria l’acompanyant de la Gal·la.

—Però com pots tenir tanta sort! —va dir la Gal·la—. Bé, us haig de dir que tot això de l’acompanyant només ho feia per entretenir-me una estona, perquè puc portar-hi tants companys com vulgui.

I, quan va veure la cara que hi feien els seus amics, va deixar anar un somriure entremaliat.

Fi
...

Revoluciona l'educació, multiplica l'aprenentatge

Forma part de la comunitat tekman!

